

Erno Eskens

Tekeningen
Marthe Kerkwijk

De kinderen
van
Chronos

Laura en Bruno bij de
Griekse filosofen

ISVW UITGEVERS

Erno Eskens
Met tekeningen van **Marthe Kerkwijk**

De kinderen van Chronos

Laura en Bruno bij de Griekse filosofen

ISVW UITGEVERS

INHOUD

I	Circus Kronos	7
II	Er klopt iets niet	15
III	Barbaren in Milete	24
IV	De kaart van Anaximander	33
V	Een zonsverduistering	39
VI	De driehoet	45
VII	Alles is water	54
VIII	Socrates heeft een demon	61
IX	Feest	71
X	De slangen van Delphi	84
XI	Op de slavenmarkt	97

XII	Diogenes en de overbodige dingen	106
XIII	Is je lichaam een gevangenis?	117
XIV	Trollen in Plato's grot	132
XV	Is Socrates een trol?	141
XVI	De wraak van de vissers	153
XVII	Scholieren en andere slaven	169
XVIII	Groetjes van de barbaren	180
	Nawoord: over de filosofen	197

Alle personen in dit boek
hebben echt bestaan of
bestaan nog steeds. Alleen
zijn hun levens door
Chronos, de god van de tijd,
flink door elkaar geschud.

I

Circus Kronos

Boven de ingang van de circustent was een klein balkonnetje. Daarop stonden muzikanten die een vrolijk deuntje speelden. Laura's been bewoog mee op de maat. Vanaf de tribune had ze een mooi uitzicht. Dit ging leuk worden. Ze kon niet wachten tot de show begon. Ze schoof wat heen en weer met haar voeten en duwde plagerig met haar schouder tegen die van Bruno, haar kleine broer. Bruno lachte en zwaaide met zijn half leeggegeten suikerspin-stokje naar de muzikanten. Hij deed alsof hij de dirigent was.

De hele weg naar Alphen aan den Rijn had de ruitenwisser aangestaan en bij aankomst bleek de parkeerplaats in een modderpoel veranderd. Van de kleine wandeling naar de ingang van de tent kregen ze vieze schoenen. Iedereen kwam nat binnen. In de circustent was het warm en het vocht droop van het tentdoek naar beneden.

'Beste mensen,' riep de circusdirecteur, 'gaat u allemaal zitten. We gaan beginnen!' De lichten dimden, de muziek stopte en twee clowns op eenwielers fietsten een paar rondjes door de tent terwijl ze hun hoed afnamen voor het publiek.

De circusdirecteur – met een fraaie snor – kwam naar voren en zei: ‘Welkom in circus Kronos, misschien wel het oudste circus ter wereld. Niemand weet precies wanneer dit circus is opgericht, maar het moet heel oud zijn. De eerste act in dit eeuwenoude circus is meteen al bijzonder. Dames en heren, graag uw aandacht voor onze fantastische goochelaarrrrr....!’ – er klonk een roffeltje – ‘Selath van Etelim.’

Een lange man met een baard kwam uit de coulissen. Hij droeg een lange blauwe jas met gouden sterren erop die schitterden in het gedimde licht. Hij pakte de microfoon van de standaard en zei wat, maar je kon het niet horen. Het geluid deed het niet. ‘O jee’, zei Bruno, terwijl Laura naast hem zat te grinniken. De goochelaar tikte op de microfoon, maar het hielp niet. Uit een hoek kwam een man in een overall aangehold. Hij rommelde aan de knop van de microfoon, zei iets, maar het probleem was niet verholpen. Hij trok een draad los. ‘Stuk snoertje’, zei hun vader, die altijd deed alsof hij overal verstand van had, ‘kan gebeuren’.

De band speelde intussen nog maar een liedje. Laura vond het niet erg om even te wachten. Ze moest lachen om Bruno, die zijn rol als dirigent heel serieus nam. Met grote gebaren zwaaide hij zijn suikerspinstokje van links naar rechts. Een klodder roze suiker landde op Laura's schoen, en nog een op haar korte broek. ‘Hou op joh’, zei ze. ‘Kijk, het snoertje is weer gemaakt, de goochelaar gaat beginnen.’

‘We hebben een krr vrijwilliger nodig’, zei de goochelaar, terwijl de microfoon akelig kraakte. De muziek was gestopt, maar Bruno zwaaide nog steeds met zijn stokje.

‘En, jaaaa, we hebben een vrijwilliger!’ Een groot licht stond op Bruno gericht. In paniek keek hij naar Laura en naar zijn ouders. Een vrijwilliger? Dit moet een vergissing zijn, dacht Laura. Bruno speelde alleen maar wat met zijn stokje. Ze zwaaide naar de goochelaar om te gebaren dat hij

MARTIN

iemand anders moest zoeken. 'Twee vrijwilligers zelfs', zei de goochelaar tot haar schrik.

'Shit', zei Laura. Bruno zei niks, maar keek met grote ogen naar de goochelaar. 'Krr kom maar naar beneden.' Laura haalde haar schouders op. 'Ik ga wel alleen', zei ze tegen Bruno, die nog steeds als versteend in de schijnwerper stond. Ze durfde eigenlijk ook niet, maar ze vond dat ze haar broertje moest beschermen. Dus stond ze op, graaide uit gewoonte haar oranje rugtas mee en liep de trap af. De schijnwerpers volgden haar. Het was een vreemde ervaring: al die mensen, al die ogen, het applaus. Ze zag haar ouders knikken. Haar hart bonkte, *Waarom doe ik dit?* Ze wist het niet. Het gebeurde. Sommige dingen overkomen je gewoon.

'Wacht, Laura, wacht!' Bruno stormde de tribune af met het suikerspinstokje nog in zijn hand. Blijkbaar had hij zijn angst overwonnen. Ze was blij dat hij meekwam, want samen vond ze het toch minder eng. 'Is dit niet te eng voor je, Bruun?', vroeg ze, terwijl ze het stokje van hem afpakte, aan haar shirt schoonveegde en in een zijvak van haar rugtas stopte. 'Tuurlijk niet', zei Bruno stoer. 'Ik ben ridderrr Bru-nooo, ridderrr zonder angst! Normaal zou Laura erom lachen. Haar broer was soms een klein opscheppertje – bij het voetballen prees hij graag zijn eigen 'schitterende doelpunten' – maar nu kwam het haar goed uit. Ze keek opzij en zag vastberadenheid in zijn ogen. Opmerkelijk. Het hek rond de arena ging open en een assistente in een zilverkleurig rokje leidde hen naar binnen. Oog in oog met de goochelaar viel het hen pas op hoe lang hij was. Zeker een kop groter dan de meeste volwassenen. Zijn ogen waren fel en hij had een wilde grijze baard. Op zijn hoofd stond een stevige hoed en er zaten grote zakken in zijn jas. *Daar verstopt hij dus zijn konijnen*, dacht Laura. Bruno wees angstig naar zijn hoed. Onder de rand was een puntje van een staart te zien. Ze

Als een circusact misgaat, belanden Laura en Bruno voor de deur van een verstrooide filosoof in het oude Griekenland. Om de weg terug naar huis te vinden, hebben ze een magische drievoet nodig. De filosofen die hen bij hun zoektocht helpen zijn helaas vooral bezig met hun eigen ideeën.

Hun reis voert over zee, door een diepe grot en over de bergen, waar het orakel van Delphi een raadselachtig advies geeft. Terwijl ze proberen te ontsnappen aan rovers, slavenhandelaars en de gevangenis, ontwaakt Chronos, de god van de tijd.

*Een spannend filosofisch avontuur
in het oude Griekenland*

